

прѣпълнени кесии, извикватъ: „А, тамъ не може! Половината, вижъ, можемъ да дадемъ, но всичкото не“. Като дойде до силата, казватъ: „Ти не можешъ да разполагашъ съ всичката ми сила“. Ала, когато се намираме въ нужда, искаме и Го молимъ да ни ржководи и помогне. Този начинъ на човѣшко разбирање живота прѣобладава въ всички философии отъ хиляди години насамъ. И нашитѣ нещастия идатъ тъкмо отъ това. А Иисусъ съ Своя животъ иска да ни покаже пжтя. Мнозина християни разбиратъ, че, като станатъ християни, трѣбва да напуснатъ свѣта. Вие можете да се откажете отъ вашитѣ кжщи, богатства, жени, дѣца, и при все това пакъ да мислите за тѣхъ. Можете да отидете въ нѣкой уединенъ мѣнастиръ и пакъ да мислите: „Какво ли станаха жена ми, дѣцата ми, кжщата ми?“ А това значи, че вие не сте се отказали отъ тѣхъ, че не сте свободни. Да се откажемъ отъ нѣщата, не значи да ги забравимъ, а да оставимъ хората свободни — да оставимъ жената да постжпва, както тя знае, да оставимъ сина да постжпва, както той знае. Да се откажемъ отъ свѣта, значи да го напуснемъ, да не му прѣчимъ, — нека си върви по своя пжть: можемъ ли да спремъ течението на рѣката? Трѣбва да я оставимъ да върви по своя пжть, можемъ да направимъ само едно — да я използваме. Тѣй сжщо не можемъ да спремъ и живота, а трѣбва само да използваме нѣщата. И Иисусъ ясно и положително ни казва: „Ако Ме обичате“ — а трѣбва да Го обичаме — никакъ не казва: „Горко вамъ, ако не Ме обичате!“ Не! Господъ никога не иска насила жертви отъ насъ.